

Садами квітчане село

Янівка чи Іванівка?

Заснували теперішнє село польські поселенці. За переказами, назвою завдячує Янівка польському панові Яну. І зараз тут мешкають нащадки поляків Філінських. А в буремні роки Великої Вітчизняної поселення заїжджих шляхтичів спалили, багато сімей емігрували в Польщу, натомість в Янівку з'їхалися переселенці з довколишніх сіл: Стрільська, Глушиці, Кричильська. Декілька сімей: Троці, Олексюки, Бойки, Куреші, Кондратюки - мають польське коріння. Про польське походження села нагадує й хутір Фольварок.

Свого часу Янівка теж була хутором, аж поки в 1987 р. тодішній сільський голова Кузьменко звернувся в районну раду, а обласна - у Верховну з проханням надати хутору статус села. Історична назва не припала до смаку державним мужам, отож Янівку перейменували в більш "патріотичну" Іванівку. Вочевидь, саме прихильники історичної назви вживають радикальних заходів у боротьбі з нововведенням: знаки з назвою "Іванівка" безслідно зникають.

У Янівці 107 дворів, проживають у них (за станом на 1 січня ц.р.) 419 жителів. Як і в інших селах району, молодь прагне перебраться в місто. Отож більшість з них виїжджають на заробітки в Київ, Москву. Бо з роботою в Янівці скрутно. Немало жителів села працюють в обласній психлікарні, дехто - у СГПП "Мир", ВАТ "Україна", лісництвах. Приміром, у Костянтинівському багато років трудиться Ганна Зарва, стежкою батька-лісівника, який трагічно загинув під час виконання службових обов'язків, крокує і син Олег, який працює лісничим. Донька Ганни Олексіївни трудиться в Сарненському лісгоспі. Така-от сімейна традиція.

Повторила мамину долю

Про завідувачку місцевим ФАПом односельці одногolosно кажуть "душевна людина" Як же опинилась уродженка Туркмени в далекому поліському селі? А виною всьому - кохання. Ірина закінчила медучилище й влаштувалась на роботу у Вінниці. Приїхавши у відпустку на батьківщину, познайомила із Анатолієм Кругликом, який відбував у Туркменії строкову військову службу. Як кажуть, долю й конем не об'їдеш: міська жителька, приїхавши з чоловіком в Янівку, навчилась доїти корову, вирощувати овочі, обробляти город.

Свого часу мама Ірини, росіянка, переїхала з Поволжя в Туркменію, рятуючись від голодної смерті. Там і зустріла судженого з України, який на чужині служив у Збройних силах...

Завідує ФАПом Ірина Олексіївна одинадцять років. Поспішають до неї не тільки янівці, а й жителі Костянтинівки - адже Ірина Круглик, на відміну від приїжджих медиків, завжди на місці, отож стукають в її вікно і вдень і вночі всі ті, хто потребує допомоги. На жаль, піднялась у когось із земляків рука поцупити велосипед, тепер на термінові виклики Ірина Олексіївна доби-

рається на позиченому або пішки. Та це не заважає їй професійно й сумлінно виконувати свої обов'язки. Отож і поважають Ірину Круглик за золоті руки й чуйне серце. Недарма вже три скликання односельці довіряють їй представляти їхні інтереси в сільській раді.

Одинокого ветерана опікує багатодітна сім'я

Дружно живуть в Янівці, не залишають без допомоги старих і немічних. Приміром, учасника бойових дій Якова Олексюка, діда Яшу, як лагідно називають його односельці, опікує сім'я Зелінських. Незважаючи на поважний вік (народився в 1914 році), Яков Васильович добре пам'ятає з розповідей старших, як жилося за царя Миколи. Найкраще, каже, було при "советах", одне погано - в Бога не вірили. Пам'ять ветерана цупко зберігає події Великої Вітчизняної: із села на війну пішли 18 добровольців, повернулася половина. З боями пройшов Яків Олексюк Європою, звільняв від фашистів Польщу, Угорщину, Румунію, у Німеччині отримав тяжке поранення, лікарі дивом врятували від смерті.

На жаль, померла дружина Якова Васильовича, залишився ветеран на схилі літ самотнім. Та не забувають його родичі з Польщі: на Великдень відвідали дядька племінники.

Турботами й проблемами діда Яші переймається сусідка Галина Зелінська, хоча й у самої турбот невпрогорт: разом із чоловіком виховує дев'ятьох дітей. Та встигає моторна жінка скрізь, і дітей виховує так, що співчують, опікують немічну людину. Найменшій Софійці - рік і вісім місяців, Ніна закінчила перший клас, Оля - третій. Надають допомогу пані Галині брати й сестри по вірі, батьки чоловіка. Тримають у господарстві корову, свиней, птицю. Діти допомагають поратися з худобою, влітку збирають чорницю, яку охоче скуповують заготівельники. Віриться, що дружна й працююча родина переборе будь-які труднощі, адже крокують життям пліч-о-пліч, відчуваючи підтримку одне одного. І турботливе ставлення до одинокого сусіда - найкраще тому свідчення.

Приручили диких качок

Підвір'ям Олексія Галушка гордовито походжає красень селезень. Свого часу старший син Олексія Миновича під час полювання підстрелив дику качку, підранка приніс додому, вилікував. З тих пір у господарстві з'явилась пара зеленоголових пташок. На жаль, качка нещодавно зникла. Олексій Минович впевнений, що вона за гніздилася й висиджує каченят. Хтозна, адже пташина не боялася людей, була зовсім ручною...

Олексій Галушко оселився в Янівці в шести десятих роках, переїхавши з Масло-пущі. Згадує, як пішки долав неблизький шлях до райцентру, щоб потрапити на службу - працював тоді на залізниці. Трудився Олексій Минович і в колгоспі, ліспромгоспі. З 1990 р. - на заслуженому відпочинку, та не сидиться трудареві без діла: народний умілець плете з лози міцні й добротні кошики, якими постачає сусідів. Односельці нерідко звертаються і з проханням зробити кісся, держакі. Так що без замовлень Олексій Галушко не залишиться.

Газифікація не за горами:

В Янівці немає ні клубу, ні церкви, ні школи. Отож діти добираються в Костянтинівську ЗОНІ І-ІІ ступенів. Завдяки втручанню голови райдержадміністрації Василя Багнія, розповідає секретар сільради Антоніна Троць, рейсовий автобус цьогоріч підвозив школярів до навчального закладу.

Чимало прикросів завдавали жителям Янівки і старі електролінії, доводилось по кілька днів обходитися без світла. І ось розпочався довгожданий ремонт. Та недовго раділи янівці - півсела відремонтували, інші й досі чекають, коли ж це станеться.

Новообраний голова сільської ради Роман Боровик поділився задумом у цьому році підвести газ від Вовчих гір до Костянтинівки. Було б добре, щоб не обминули при цьому Янівку. Адже живуть у ній дружні та працьовиті люди, які на це заслуговують.

Зоя ТИМЦУНІК